

MIJN ZUS IS MIJN schat

Kelly Theunis
met illustraties van Annelies Vandenbosch

Mijn zus is mijn schat
© 2021 – Baeckens Books NV,
Ontvoeringsplein 12, B-2800 Mechelen
www.baeckensbooks.com

Tekst: Kelly Theunis © 2021
Illustraties: Annelies Vandenbosch © 2021
Omslagontwerp: Annelies Vandenbosch
Vormgeving binnenwerk: KaaTigo
Eerste druk: oktober 2021

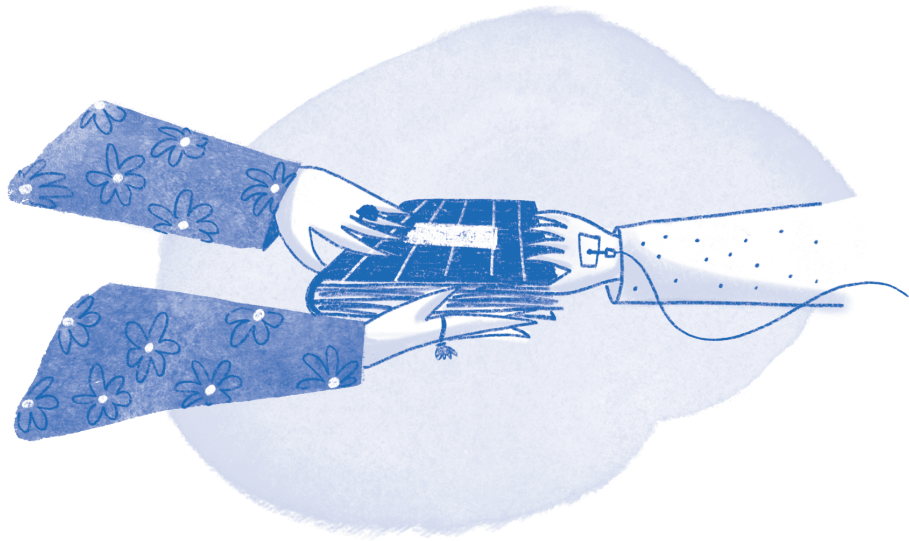
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6429 011 0
D/2021/6186/90
NUR 283
YFN Kinderen / tieners: fictie: familie en thuis
5AK Leeftijdscategorie: vanaf ca. 9 jaar

Trefwoorden: familie, rouw, dood, ziekte, leukemie

Eerder verschenen van Kelly Theunis en Annelies Vandenbosch:
Dessertvorkjes en andere belangrijke dingen

 Baeckens

vandaag, 3 juni

over: jou, kiek rijden en de frisbee

liefstes dagboek,

ik ben mira. ik ben acht.

ik heb je van mijn oma gekregen.
ze zei dat ik al mijn zorgen aan jou
kan vertellen.

maar ik maak me helemaal
geen zorgen.
ik ben wel heel erg ziek maar de
dokter zal me beter maken.
ik vertel je liever geheimen dan
zorgen.
vind je dat oké, dagboek?

marcel kreeg een frisbee van oma.
ik ga straks even vragen of ik mee
mag spelen. ik vrees dat ik niet zal
mogen. wel van marcel want hij is
een lieve broer.
niet van mama want zij wil dat ik
de hele tijd rust.

van rusten zal ik snel beter
worden, zegt ze.
maar ik merk er niet veel van.
rusten is saai.
marcel zegt dat je genoeg kan slapen
als je dood bent.
mama vindt het heel erg als hij
niets zegt.
ik niet.
hij heeft gelijk.
ik zal slapen als ik dood ben en
nu ga ik frisbeeën.

knuffel,
mira

vandaag, 13 juni

Over: op handen lopen, doodgaan en het bed

Ik ben Marcel. Ik ben tien jaar. Op 3 juni heb ik met Mira gefrisbeed. We speelden een kwartier. Toen heeft ze zich op de ligstoel op het terras neergelegd. Ze was al heel erg moe. Ik heb nog wat op mijn handen gelopen op het gras. Dat vindt Mira hilarisch. Vond.

Vandaag ging Mira dood om 13.04 uur. Ik heb de hele tijd op de klok gekeken. Ik was niet aan het aftellen.

Ik probeerde gewoon de minuten wat langer te maken.

Als je op de klok kijkt, lukt dat een beetje.
13.04 uur was niet laat genoeg, vond ik.

Toen ik daarnet thuiskwam, kroop ik in haar bed. Niet omdat ik moe was. Het gebeurde zonder dat ik erbij nadacht. Haar bed, de plaats waar Mira de laatste tijd heel veel was. In bed. Ik vond dit dagboek achter haar knuffels.

Jongens schrijven niet in dagboeken, denk ik.
Maar misschien doe ik het stiekem toch.
Voor mijn zus.
Dan staat er toch een geheim in dit boek.

vandaag, 17 juni

Over: zakdoeken, alweer op handen lopen
en tanden

Vandaag werd Mira begraven. Er was een
meneer en hij zei: 'Vandaag nemen we
afscheid van Mira.'

Ik antwoordde: 'Nooit.'

Enkele vreemde blikken kwamen mijn
richting uit. Ik zal nooit afscheid nemen.

Er waren andere mensen die dat duidelijk wel
van plan waren. Ze snotterden zakdoeken vol.

Al die zakdoeken samen zijn zeker hoger dan de hoogste berg van ons land. Er waren veel mensen die ik niet ken. Ook zij vulden zakdoeken. Ik begrijp dat niet goed. Waarom huilen onbekenden om mijn zus? Hebben die mensen zelf niemand om voor te huilen? Ik durfde het niet te vragen. Mama keek recht voor zich uit. Alsof ze sliep met haar ogen open. Papa keek naar mama. Ik keek naar mijn handen.

We mochten ook Mira's kist groeten. Ik liep op mijn handen naar voren. Mama zei iets dat ik niet verstond, maar papa zei: 'Laat hem.' Ik verloor bijna mijn evenwicht bij de grote kaarsen. Papa greep even mijn been beet. Zo kon ik weer op weg. Ik liep keurig een rondje om haar kist heen. Ik hoorde mensen fluisteren en zakdoeken ritselen.

Ik vind het goed dat ik dat gedaan heb. Als Mira mij op mijn handen naar haar kist zou zien lopen, zou ze schaterlachen. Want geef nu toe, aan een berg gebruikte zakdoeken heeft niemand iets!

Daarna gingen we naar de begraafplaats. Daar heb ik me verstoppt. Niemand heeft dat gezien. Het idee om Mira in de grond te stoppen, maakte me misselijk. Ik stop Mira in mijn hart en die put wou ik helemaal niet zien.

Ik zat de hele tijd in het hokje waar de gieters en harken staan.

Er waren 7 harken, met elk 23 tanden.

Dat zijn 161 tanden.

Ik heb zelf 30 tanden.

Een hokje met 191 tanden.

Als Mira er nu maar was, dan waren het er meer dan 200.

Door een spleet tussen de planken kon ik de hele begraafplaats zien. Er vlogen heel wat bijen heen en weer. Ze waren met zo veel dat ik ze zelfs van een afstand kon horen. Wat een slim idee. Een rustige plaats waar je veel bloemen vindt.

Ik breng morgen het bijenhotel mee dat Mira maakte en zet het op haar graf. Zo is ze hier niet alleen. Ik moet het wel stiekem doen. Want mama vindt het vast weer een raar plan van me. Alweer een geheim erbij.

Ik heb de hele tijd op de klok gekeken.